

OPINIÓ

el llibre recomanat

L'arbre de Júpiter

Teresa Costa-Gramunt
Esriptora

És un goig acompanyar amb un pròleg un llibre com *Converses amb l'arbre de Júpiter* (Editorial Comte d'Aure), de Fe Ferré Ferraté, del qual extrec aquests fragments: “Arrela’t i vola” és un vers de Fe Ferré Ferraté que resumeix de manera molt viva i molt gràfica l’esperit que recorre el llibre de poemes *Converses amb l'arbre de Júpiter*. L’arbre de Júpiter, que és tant com dir l’arbre de Zeus, ja que Júpiter és el nom romà d’aquest déu grec pare dels déus olímpics, és originari d’Orient. El trobem sovint com un arbre de jardí que quan és el temps s’il·lumina amb les seves flors blanques, roses, malva o porpra. L’arbre de Júpiter aguanta ferm les glaçades tant com vol sol i floreix a l’agost. En la figura de l’arbre en general veiem una imatge del curs de la vida així com de la naturalesa humana que queda reflectida en les arrels, la saba, les branques, les fulles, les flors i els fruits. L’arbre, doncs, com a espill de nosaltres mateixos



TÍTOL: *Converses amb l'arbre de Júpiter*
AUTORA: Fe Ferré Ferraté
IL·LUSTRADORA: Núria Jordán
EDITORIAL: Editorial Comte d'Aure
LLOC I ANY EDICIÓ: Barcelona, abril 2021
PÀGINES: 168

quan ens plantem drets i estenem els braços o els enlairem, i, per tant, també l’arbre com a imatge d’un “tu” amb qui comunicar-se i conversar de la mateixa manera que conversem amb la nostra ànima, que és personal i universal al mateix temps. És així com la poeta ho sent en els seus versos quan escriu: “Respiro. I és que l’aire també sóc jo.” O: “Jo també soc riu, cant i somni” i “esdevinc horitzó”. Un dolç i intens sentiment panteista, una identificació amb la naturalesa, amara *Converses amb l'arbre de Júpiter*. Emmirallada en l’esdevenir

de la vida cíclica de l’arbre de Júpiter, al seu llibre de poemes Fe Ferré Ferraté conversa amb un arbre de Júpiter, en el seu cas, un arbre real, com Eugeni d’Ors conversava amb una figura femenina, Soledat, alter ego de la interioritat contemplativa i interrogativa pròpies del pensador, del filòsof, però també del poeta que transita pels camins de la transcendència, com ara és el cas de Fe Ferré Ferraté.

“Entre la terra i el cel em fas entendre la força absoluta de la vida”, diu la poeta a l’arbre de Júpiter en aquest diàleg que són els poemes que integren *Converses amb l'arbre de Júpiter*, que en una acurada edició s’acompanya d’unes precises, delicades i imaginatives il·lustracions de Núria Jordán. *Converses amb l'arbre de Júpiter* és una fita significativa en la trajectòria poètica de la seva autora.

Una casa amb ànima

Aprofita les zones de pas

Natàlia Soma

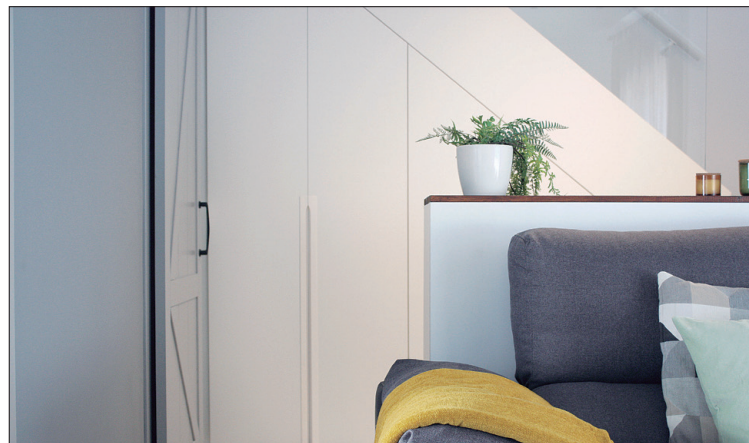
Interiorista



Es passadissos i les zones de pas d’una casa acostumen a quedar en l’oblit quan es tracta de decorar-la. No és necessari omplir per omplir, però si sabem com fer-ho, poden ser espais molt aprofitables i acollidors.

Si t’ho pots permetre, pot ser un bon lloc on col·locar un armari encastrat a mida. Per això necessites almenys deixar una amplada de 90 cm de pas i l’armari pot ser de 40-60 cm de fons. Perquè et quedi integrat a l’espai, fes que arribi fins dalt al sostre i pinta’l del mateix color que les parets.

Una altra opció pot ser col·locar-hi una llibreria, per a què amb 20 cm de profunditat en tens suficient. És una opció



visualment més lleugera si hi poses prestatges suspesos, amb la paret vista, i et permet repartir els llibres i objectes decoratius que tinguïs per la casa i no concentrar-los en un sol lloc. I si no disposes de molt d’espai, una opció que sempre funciona és la de “consola i mirall”.

Si es tracta d’una zona fosca, un gran mirall o una combinació de miralls ens ajudarà a multiplicar la llum que tinguem i alhora crearà sensació

d’amplitud.

Si tens un passadís molt llarg, crea separacions visuals amb peces decoratives, com per exemple amb algun aplic de paret, una catifa, algun quadre... de manera que trenquis amb aquest efecte “tubular”.

A l’hora d’il·luminar, dirigeix la llum càlida cap al sostre, per crear un ambient que t’envolti i pinta’ls de blanc perquè semblin més alts.

www.nataliasoma.com

El racó de les expressions

No tocar quarts ni hores

13a temporada
2a ETAPA



Josep M. Calbet
TEXT



Júlia Segarra
IL·LUSTRACIONS

NOSTÀLGIA

ÈPOCA

Segle XVII.

SIGNIFICAT

Tristor, defallença i altres símptomes de depressió anímica produïts per l’enyorança.

ORIGEN

Aquest terme s’usà per primer cop el 1688 pel metge suís Johannes Hofer, quan va presentar la seva tesi a la Universitat de Basilea.

Explicava l’estrany comportament que tenien alguns membres de la Guàrdia



Suïssa i els mercenaris quan estaven destinats lluny de les seves llars. Enyoraven les seves llars i sentien malenconia. Quan retornaven es recuperaven de sobte i se sentien afortunats i feliços. Per formar la pa-

raula emprà els termes grecs de retorn (*nostros*) i retorn (*ajgos*). Nostàlgia serviria per indicar la pena que se sent quan estàs absent. Expressions sinònimes: trobar a enyor; trobar a faltar.

PARTIR PALLETES

ÈPOCA

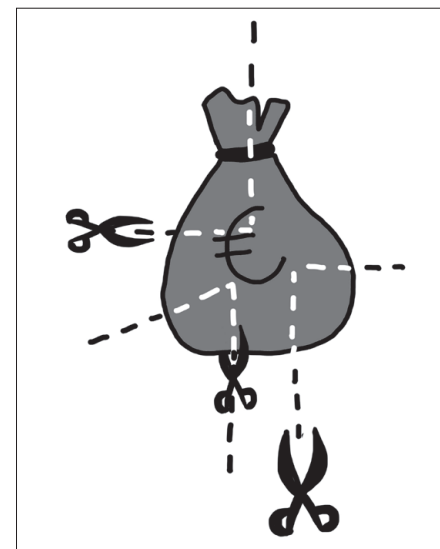
Segle XX.

SIGNIFICAT

Trencar una relació, barallar-se, anar-se’n cadascú pel seu cantó. Es diu que dues persones han partit palletes quan han trencat la relació que les unia, siga d’amistat, amorosa, comercial, etc. El fet de trencar la relació no implica necessàriament enemistar-se, encara que és freqüent que això passi.

ORIGEN

Etimologia de *partir*: del llatí *partire*, mateix significat. Etimologia de *palleta*: segons Coromines, designa el lliquet, i del llatí *palea*,



boll dels cereals, primer document a Llull.

Expressions sinònimes del diccionari de la MT Espinal: partir peres; tirar cadascú pel seu cantó; trencar el plat bonic; posar-se de punta; anar cadascú pel seu costat;

tirar-se els plats pel cap; posar-se de punta; anar de rebot; estar de punta; tirar-se els trastos pel cap; haver-se-les; dir-s’ho tot; estirar-se es monyo; arrencar-se es monyo; anar cadascú pel seu camí; trencar palletes; etc.